

Lascio
nella voglia del mattino
le nubi della notte,
le ombre dei pensieri se ne addormentano
sulla cupola della luce,
il tetto della giornata
dove cresce l'erba degli sguardi
sulla quale mi piacerebbe
rotolare il corpo nudo
per sentire la grandezza del mattino
sul petalo di un fiore mattutino,
assorbire le lacrime della terra
lasciate su una foglia.
Supero la soglia della giornata
per sentire il canto del gallo
nel fuoco del sole,
le fragranze dei frutteti di melo
circondati dal chiasso
delle strade di campagna.
E' lì che vive il mattino la sua vera serenità,
davanti all'altare della natura
vestita dell'abito da sposa
regalato dagli alberi fioriti.
Tutto sembra così bello, tranquillo,
le nuvole sembrano sciogliersi
nella schiuma del cielo,
noi sembriamo scioglierci
nell'illusione di essere sempre felici,
come un mattino di primavera.
Lì, ti penso amore,
perché sei il mio mattino
che bussa alla porta della giovinezza
con i battiti del cuore innamorato,
nell'illusione di un'eterna primavera...

Las
în voia dimineții
norii nopții,
umbrele gândurilor adorm
pe cupola de lumină,
acoperișul zilei,
unde crește iarba privirilor
pe care mi-ar plăcea
să rostogolesc trupul gol,
pentru a simți marea dimineții
pe petala unei flori matinale,
să sorb lacrimile pmântului
lăsate pe o frunză.
Depășesc pragul zilei
pentru a auzi cântecul cocoșului
în focul soarelui,
miresmele livezilor de meri
înconjurate de zarva
drumurilor de la țară.
Acolo trăiește dimineața
adevărată sa seninătate,
în fața altarului naturii
îmbrăcata în rochia de mireasă
dăruită de pomii înfloriți.
Totul pare atât de frumos, de liniștit,
norii par să se topească
în spuma cerului,
noi părem că ne topim
în iluzia de a fi mereu fericiți.
Acolo, ma gândesc la tine, iubire,
pentru ca ești dimineața mea
care bate la poarta tinereții
cu bătăile inimii îndragostite,
în iluzia unei eterne primăveri...